Krimināllietas Nr. 11816002814
Nr. KA04-0181-18/16
ECLI:LV:RAT:2018:0124.11816002814.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2018.gada 24.janvārī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Sandra Amola,
tiesneši Guntars Kveska un Diāna Dumbre,
piedaloties prokurorei Lāsmai Zebuliņai,
aizstāvim Didzim Vilemsonam,
atklātā tiesas sēdē apelācijas kārtībā izskatīja krimināllietu /pers. F/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā saistībā ar apsūdzētā un apsūdzētā aizstāvja, zvērināta advokāta D.Vilemsona iesniegtajām apelācijas sūdzībām par Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

Ar Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.jūnija spriedumu /pers. F/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 323.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar piespiedu darbu uz 180 stundām. Noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos pirmās instances tiesas konstatētajos apstākļos.

/pers. F/ izdarīja kukuļa, tas ir, materiālu vērtību nodošanu personiski valsts amatpersonai, lai tā, izmantojot savu dienesta stāvokli, neizdarītu kādu darbību kukuļdevēja interesēs, neatkarīgi no tā, vai nodotais kukulis domāts šai valsts amatpersonai vai jebkurai citai personai.

2014.gada 6.martā Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes Satiksmes uzraudzības un koordinācijas biroja Speciālo uzdevumu nodaļas jaunākais inspektors /pers. Z/, pildot ceļu policijas darbinieka pienākumus kopā ar Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes Satiksmes uzraudzības un koordinācijas biroja Speciālo uzdevumu nodaļas jaunāko inspektoru /pars. S/ ar dienesta automašīnu veica ātruma mērījumus Ķekavas novadā, šosejas Rīga-Salaspils- Babīte apvedceļa 17.kilometrā. Ap plkst. 11.53 jaunākais inspektors /pers. Z/ fiksēja ātruma pārkāpumu automašīnai *Mercedes Benz Sprinter 308* ar valsts numura zīmi /numurs/, kura brauca ar fiksēto braukšanas ātrumu 123 km/h uz autoceļa Rīga-Salaspils-Babīte, Salaspils virzienā pie maksimāli atļautā ātruma 90 km/h, tādējādi pārkāpjot Ceļu Satiksmes noteikumu 115.1.apakšpunktu un izdarot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.8 panta piektajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu. Fiksējot šo pārkāpumu, /pers. Z/ apturēja apsūdzētā vadīto automašīnu. /pers. Z/, stādoties priekšā, izskaidroja apturēšanas iemeslu pēc kā palūdza apsūdzēto uzrādīt vadītāja apliecību un transportlīdzekļa tehnisko pasi. Jaunākais inspektors /pers. Z/ palūdza apsūdzēto pienākt pie dienesta automašīnas, lai pārbaudītu informāciju datu bāzē par apsūdzētā izdarītajiem pārkāpumiem. /pers. Z/ iekāpa dienesta automašīnā un apsēdās uz priekšējā pasažieru sēdekļa, pēc kā uzsāka pārbaudes veikšanu, izmantojot dienesta automašīnā esošo datoru. /pers. Z/ pēc ziņu pārbaudes datu bāzē informēja apsūdzēto, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu tiks sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols. /pers. Z/, neuzsākot aizpildīt administratīvā pārkāpuma protokolu, apsūdzētais, atrodoties pie dienesta automašīnas labās puses priekšējā atvērtā sānu loga, nolūkā izvairīties no administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas, līdz ar to arī no administratīvās atbildības, pasakot vārdus krievu valodā „varbūt šķirsimies miermīlīgi?" un „paņemiet lūdzu", caur automašīnas labās puses atvērto priekšējo sānu logu ielika dienesta automašīnā starp pasažiera priekšējām durvīm un pasažiera sēdekli dzeltenas krāsas papīra gabalu, salocītu vairākās daļās, kurā atradās divas 5 *euro* banknotes (Nr.VA6579438068 un Nr.VA9689038481).

Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka ar šādu savu rīcību apsūdzētais iedeva valsts amatpersonai kukuli ar mērķi panākt, lai valsts amatpersona, izmantojot savu dienesta stāvokli kukuļdevēja interesēs, nenoformētu administratīvā pārkāpuma protokolu. Pēc minētajām darbībām apsūdzētais notikuma vietā tika aizturēts.

Par minēto tiesas spriedumu apsūdzētā /pers. F/ aizstāvis zvērināts advokāts D.Vilemsons iesniedzis apelācijas sūdzību, norādot, ka spriedumu pārsūdz pilnībā kā faktisku, tā juridisku iemeslu dēļ, norādot, ka tas ir nepareizs un nelikumīgs, tiesa nav objektīvi un tiesiski izvērtējusi lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar lietas faktiskajiem apstākļiem, jo tiesa pilnībā ignorējusi norādes par konstatētajiem procesuālajiem pārkāpumiem, un uz to, ka izvirzītajās apsūdzībās trūkst elementāras loģikas, nerunājot nemaz par tiesisko pamatotību. Kā izriet no sprieduma, tiesa pilnībā pievienojusies valsts apsūdzības uzturētāja viedoklim, pilnībā ignorējot krimināllietā esošos pierādījumus, kas vērtējami par labu /pers. F/. Aizstāvis uzskata, ka ņemot vērā to, ka tiesa notiesājoš u spriedumu balstījusi uz pierādījumiem, kas iegūti pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 127.panta kārtību, tie nav uzskatāmi par pierādījumiem, kas atbilst Kriminālprocesa likuma 130.pantā noteiktajam, līdz ar ko spriedums ir uzskatāms par nepamatotu un neatbilstošu Krimināllikuma 520.panta pirmajai daļai. Tas ir nelikumīgs arī tāpēc, ka /pers. F/ darbībās nav konstatējamas pabeigta noziedzīga nodarījuma, kas paredzēts Krimināllikuma 323.panta pirmajā daļā, sastāva pazīmes. Ar spriedumu tiesa pilnībā ignorējusi juridiskajā literatūrā gūtās atziņas, kas balstītas uz Augstākās tiesas lēmumiem (piemēram Augstākās tiesas lēmumu lietā SKK-615/2006). No kriminālprocesa materiāliem nepārprotami izriet, ja tiek uzskatīts, ka /pers. F/ ir devis kukuli valsts amatpersonai, tad valsts amatpersona to nav pieņēmusi, bet, ja tā pieņēmusi, tad tā ir saucama pie krimināltatbildības pēc Krimināllikuma 320.panta pirmās daļas.

Aizstāvis uzskata, ka augstāk minētais ir pamats secinājumam, ka /pers. F/ vaina noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 323.panta pirmajā daļā, nav pierādīta un viņu jāatzīst par nevainīgu un jāattaisno. Lūdz atcelt Rīgas rajona tiesas spriedumu, taisīt jaunu nolēmumu un /pers. F/ attaisnot.

Apelācijas sūdzības papildinājumos aizstāvis norāda, ka tiesa, taisot spriedumu, pilnībā ignorējusi norādes par pierādījumu nepieļaujamību, uz kuriem balstījusies notiesājošajā spriedumā. No krimināllietas materiāliem redzams, ka kriminālprocesu 2014.gada 6.martā uzsācis Valsts policijas Galvenās Kriminālpolicijas pārvaldes Ekonomisko noziegumu apkarošanas pārvaldes 2.nodaļas vecākais inspektors /pers. V/ un veicis Kriminālprocesa reģistru pirmstiesas izmeklēšanas laikā. Kā izriet no Valsts policijas Galvenās Kriminālpolicijas pārvaldes Ekonomisko noziegumu apkarošanas pārvaldes

2.nodaļas vecākā inspektora /pers. K/ ziņojuma, tad tieši viņš ir vadījis 2014.gada 6.marta "operāciju", kuras laikā arī tika aizturēts /pers. F/, un no viņa ziņojuma izriet, ka operatīvā pasākuma veikšanā iesaistītas vairākas policijas struktūrvienības, taču krimināllietas materiālos neatrodas neviens dokuments, kas apliecinātu, ka reids rīkots saskaņā ar kādu Valsts policijas struktūrvienības vadītāja rīkojumu, kā arī tiesa noraidījusi aizstāvja lūgumu izprasīt no policijas dokumentus. No visa minētā izriet, ka tika radīti apstākļi, lai pārbaudītu konkrētā autovadītāja (/pers. F/) iespējamā rīcība. Visa šī reida sagatavošana un norise pēc savas būtības un formas neatbilst Kriminālprocesa likuma 225.pantā noteiktajam izmeklēšanas eksperimentam, līdz ar ko pēc aizstāvības ieskata ir noticis nesankcionēts speciālais izmeklēšanas eksperiments. Aizstāvja ieskatā ir notikusi nepieļaujama un prettiesiska /pers. F/ provocēšana, ko savās liecībās apstiprināja liecinieks /pers. Z/, kurš nespēja paskaidrot, kāpēc /pers. F/ tika lūgts izkāpt no savas automašīnas un doties līdzi uz dienesta automašīnu. To, ka ceļu policijas darbiniekiem nebija tiesību likt /pers. F/ izkāpt un doties uz dienesta automašīnu, apstiprina 2010.gada 22.februāra Valsts policijas noteikumos Nr.5 noteiktais, nepastāvēja punktā 74.1.paredzētie apstākļi.

Aizstāvis uzskata, ka visas darbības, kas tika veiktas pirms /pers. F/ aizturēšanas, nav veiktas kriminālprocesa ietvaros un Kriminālprocesa likuma noteiktajā kārtībā. Tiesa kā pierādījumus pieņēmusi arī veiktos audio un video ierakstus. No Operatīvās darbības likuma 6.panta pirmās un trešās daļas, 7.panta prasībām izriet, ka, lai 2014.gada 6.martā reida ietvaros veiktu operatīvos pasākumus (konkrēti novērošanu, kā arī audio, video ierakstus), bija nepieciešams saņemt konkrēto amatpersonu tiešā priekšnieka piekrišanu, taču pēc lietas materiāliem šāda piekrišana netika saņemta. Līdz ar ko operatīvie pasākumi ir veikti prettiesiski un to gaitā iegūtie materiāli nav izmantojami kā pierādījumi, jo tie nav pieļaujami, kā tas paredzēts Kriminālprocesa likuma 130.pantā.

Ziņojumā /pers. K/ kā pamatojumu notikuma vietas novērošanai ir minējis likuma Par policiju 12.panta pirmās daļas 14^1.punktu, ka policijas darbiniekam ir tiesības novērot publiskas vietas un tajās esošas personas, tai skaitā, izmantojot tehniskos līdzekļus, lai savlaicīgi novērstu un atklātu iespējamo sabiedriskās vietas apdraudējumu, noziedzīgu nodarījumu, ka arī atrastu meklēšanā izsludinātas personas vai transportlīdzekļus, taču minētā likuma panta trešajā daļā noteikts, ka kārtību nosaka Ministru kabinets. Ministru kabineta noteikumu Nr.305 "Kārtība, kādā veicama publiskas vietas novērošana, izmantojot tehniskos līdzekļus, kā arī novērošanā iegūto datu glabāšana un publiskošana" 2.punktā paredzētais lēmums kriminālprocesa materiālos neatrodas, kā arī novērošana ir veikta neievērojot minēto noteikumu prasības.

Pēc /pers. F/ aizturēšanas /pers. K/ veicis notikuma vietas, ceļu policijas automašīnas apskati, kura laikā tika izņemti faktiski nozīmīgākie pierādījumi – divas piecu eiro banknotes, bet, tā kā /pers. K/ konkrētajā kriminālprocesā nav bijis ne izmeklētājs, ne procesuālo uzdevumu veicējs, viņam nebija tiesību veikt procesuālās darbības. Tādejādi arī šo darbību rezultāti nav pieļaujami saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 130.pantu.

Aprakstot notikušā noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus, tiesa nepamatoti norādījusi, ka /pers. F/ "nolūkā izvairīties no administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas, līdz ar to arī no administratīvās atbildības, pasakot vārdus krievu valodā "varbūt šķirsimies miermīlīgi" un "paņemiet lūdzu", caur automašīnas labās puses atvērto priekšējo sānu logu ielika dienesta automašīnā starp pasažiera priekšējām durvīm un pasažiera sēdekli dzeltenas krāsas papīra gabalu salocītu vairākās daļās, kurā atrada divas 5 euro banknotes". No kriminālprocesa materiāliem, audioierakstu atšifrējuma un videoieraksta ir redzams, ka /pers. F/ neizteica frāzi "varbūt šķirsimies miermīlīgi", bet gan frāzi "šķirsimies miermīlīgi", kas tika izteikta nevis kā piedāvājums, lai atrisinātu situāciju ar izdarīto pārkāpumu, bet kā /pers. F/ situācijas novērtējums pēc tam, kad viņam tika pateikts, ka viņam tiks izteikts brīdinājums par izdarīto pārkāpumu. No minētā izriet, ka /pers. F/ nebija nodoma dot kukuli, jo brīdinājuma izteikums bija viņam labvēlīgs situācijas atrisinājums. Pēc tam, kad /pers. Z/ paziņoja, ka tiks izteikt brīdinājums, lai paātrinātu protokola sastādīšanu, /pers. F/ /pers. Z/ nodeva dokumentu, domājot, ka tā ir apdrošināšanas polise, kurā, kā vēlāk izrādījās, atradās divas 5 euro banknotes. Par to, ka nauda nebija dmāta valsts amatpersonai, ka tā dokumentā atradās nejauši, /pers. F/ sniedzis detalizētas liecības, taču tiesa tās nav uzskatījusi par ticamām. To, ka /pers. F/ nebija nodoma dot kukuli valsts amatpersonai, faktiski apstiprināja arī liecinieks /pers. L/, kas norāda, ka /pers. F/ nebija noziedzīga nodoma, līdz ar ko viņa rīcībā nav saskatāmas visas noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes, nav konstatējama subjektīvā puse. Tā kā krimināatbildības pamats ir noziedzīga nodarījuma sastāva esamība, tad nav pamata saukt /pers. F/ pie krimināatbildības par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 323.panta pirmajā daļā.

Aizstāvis norāda, ka tiesa pretēji Augstākās tiesas judikatūrai apsūdzētā darbībās tika konstatējusi pabeigta noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmes. Tiesa pilnībā ignorējusi juridiskajā literatūrā gūtās atziņas, kas balstītas uz Augstākās tiesas lēmumiem (SKK-615/2006).

Apsūdzētais /pers. F/ iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā pārsūdz spriedumu pilnībā kā faktisku, tā juridisku iemeslu dēļ, jo uzskata to par nepareizu un nelikumīgu.

Norāda, ka iepazīstoties ar spriedumu nepārprotami konstatējis, ka pretēji Kriminālprocesa likuma 527.pantam, tiesa nav objektīvi un tiesiski izvērtējusi lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar lietas faktiskajiem apstākļiem, jo tiesa pilnībā ignorējusi norādes par konstatētajiem procesuāliem pārkāpumiem un norādes uz to, ka izvirzītajās apsūdzībās trūkst elementāras loģikas, nerunājot nemaz par tiesisko pamatotību. Pretēji tiesas spriedumā norādītajam, no kriminālprocesa materiāliem, audioierakstu atšifrējuma un videoieraksta ir redzams, ka viņš neizteica frāzi "varbūt šķirsimies miermīlīgi", bet gan frāzi "šķirsimies miermīlīgi", kas tika izteikta nevis kā piedāvājums, lai atrisinātu situāciju ar izdarīto pārkāpumu, bet kā viņa situācijas novērtējums pēc tam, kad policijas amatpersona /pers. Z/ viņam paskaidrojis, ka viņam izteiks brīdinājums par izdarīto pārkāpumu. No minētā izriet, ka viņam nav bijis nodoma dot kukuli, jo viņam izteiktais brīdinājums bijis labvēlīgs situācijas atrisinājums, tas ir, par izdarīto pārkāpumu saņemtu minimālo sodu. Tas norāda, ka viņa darbībās nav konstatējamas visas noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes, konkrēti, iztrūkst subjektīvās puses. Kā izriet no juridiskajā literatūrā paustajām atzinām, tad no subjektīvās puses kukuļdošanu var izdarīt tikai ar tiešu nodomu, proti, vainīgais apzinās, ka viņš nodod (piedāvā) kukuli valsts amatpersonai nolūkā panākt, lai tā, izmantojot savu dienesta stāvokli, izdarītu vai neizdarītu kādu darbību viņa interesēs un vēlas šo kukuli nodot ("Krimināltiesības sevišķā daļa" U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre).

No krimināllietas materiāliem izriet, ka, pēc tam, kad /pers. Z/ viņam paziņojis, ka tiks izteikts brīdinājums, viņš, lai paātrinātu protokola sastādīšanu, nodevis /pers. Z/ dokumentu, domājot, ka tā ir apdrošināšanas polise, kurā kā vēlāk izrādījās atradās divas 5 euro banknotes. Apdrošināšanas polisi devis tāpēc, ka viņam šķitis, ka policijas amatpersonai dators darbojas pārāk lēni, kura centās pārbaudīt datus par viņu un viņa automašīnu, un, viņaprāt, polises uzrādīšana paātrinātu viņa automašīnas pārbaudi. Par to, vai policijas darbiniekiem ir nepieciešamība pārbaudīt apdrošināšanas polisi, jautājis vairākkārt, bet nesaņēmis atbildi. Sapratis, ka viņam nepieciešams uzrādīt polisi, tāpēc to arī nodevis. Nauda, kas kļūdas pēc atradās iesniegtajā dokumentā, nekādā ziņā nebija dmāta valsts amatpersonai, par ko sniedzis detalizētas liecības, taču tiesa tās nav uzskatījusi par ticamām. To, ka viņam nebija nodoma dot kukuli, faktiski ar savām liecībām apstiprinājis arī liecinieks /pers. L/.

Tā kā krimināatbildības pamats ir noziedzīga nodarījuma sastāva esamība, tad nav pamata saukt viņu pie krimināatbildības par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 323.panta pirmajā daļā, kā arī nebija pamats notiesājošam spriedumam.

Uzskata, ka augstāk minētais ir par pamatu secinājumam, ka viņa vaina noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 323.panta pirmajā daļā, nav pierādīta un viņš ir atzīstams par nevainīgu un ir attaisnojams.

Ar Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 13.janvāra spriedumu, iztiesājot lietu apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /pers. F/ un viņa aizstāvja D.Vilemsona apelācijas sūdzībām, Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.jūnija spriedums atcelts daļā par /pers. F/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 323.panta pirmās daļas. /pers. F/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 15.panta ceturtajā daļā un 323.panta pirmajā daļā

paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar piespiedu darbu uz 150 stundām. Pārējā daļā Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.jūnija spriedums atstāts negrozīts.

Ar Augstākās tiesas 2016.gada 17.novembra lēmumu, izskatot lietu kasācijas kārtībā

sakarā ar apsūdzētā /pers. F/ aizstāvja D.Vilemsona kasācijas sūdzību, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 13.janvāra spriedums atcelts pilnībā un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Ar Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 25.janvāra spriedumu, iztiesājot lietu no jauna apelācijas kārtībā, /pers. F/ darbības pamatojoties uz prokurore L.Zebuliņas grozīto apsūdzību tika pārkvalificētas uz Krimināllikuma 15.panta ceturto daļu, 323.panta pirmo daļu, un tika precizēts /pers. F/ teiktais policijas darbiniekam, pirms kukuļa nodošanas, aizstājot vārdus ,,varbūt šķirsimies miermīlīgi?" ar vārdiem ,,šķirsimies mierīgi".

Ar Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 25.janvāra spriedumu Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.jūnija spriedums tika atcelts daļā par /pers. F/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 323.panta pirmās daļas. /pers. F/ tika atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas un 323.panta pirmās daļas ar piespiedu darbu uz 140 stundām. Pārējā daļā Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.jūnija spriedums atstāts negrozīts.

Ar Augstākās tiesas 2017.gada 16.novembra lēmumu Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 25.janvāra spriedums atcelts pilnībā un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Augstākā tiesa konstatējusi, ka audioieraksts un videoieraksts saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 130.panta otrās daļas 4.punktu ir atzīstami par nepieļaujamiem pierādījumiem, jo ir iegūti, pārkāpjot kriminālprocesa pamatprincipus, apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi, vai par nepieļaujamu pierādījumu nav atzīstams arī veiktā audioieraksta pārskats. No pirmās instances tiesas sprieduma, kuru daļā par apsūdzētā faktiskajām darbībām apelācijas instances tiesa atstājusi negrozītu, redzams, ka ar minēto audioieraksta pārskatu tiesa pamatojusi savus atzinumus par to, ka apsūdzētais /pers. F/ ir izdarījis viņam inkriminētās darbības.

Vienlaikus Augstākā tiesa konstatēja, ka apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi apsūdzētā /pers. F/ aizstāvja apelācijas sūdzības argumentus par to, ka policijas darbinieks /pers. K/ saistībā ar veikto automašīnas apskati atzīstams par personu, kurai saskaņā ar Kriminālprocesa likumu nebija tiesību šo apskati veikt, līdz ar to apskates rezultātā iegūtās ziņas atzīstamas par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 130.panta otrās daļas 2.punktu. Augstākā tiesa atzinusi, ka apelācijas instances tiesa nav motivējusi, kādēļ policijas darbinieku /pers. K/ un /pers. R/ pieļautais likuma pārkāpums nav izraisījis Kriminālprocesa likuma 130.panta otrajā daļā noteiktās sekas, neskatoties uz atzinumu, ka minētie policijas darbinieki pārkāpuši Kriminālprocesa likuma 26. un 32.panta prasības.

Apelācijas instances tiesā, iztiesājot atkārtoti /pers. F/ apsūdzību pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas un 323.panta pirmās daļas, apsūdzētais /pers. F/ un viņa aizstāvis Dz.Vilemsons uzturēja iesniegtās apelācijas sūdzības, pamatojoties uz tajās minētajiem motīviem.

Prokurore L.Zebuliņa apelācijas instances tiesā lūdza /pers. F/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 15.panta ceturtajā daļā un 323.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīt ar piespiedu darbu uz 140 stundām.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi pierādījumus apelācijas sūdzības robežās, noklausījusies prokurores un aizstāvja viedokļus, tiesas kolēģija konstatē, ka Rīgas rajona tiesas spriedums ir atceļams daļā par /pers. F/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu par Krimināllikuma 323.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka /pers. F/ izdarīja kukuļa, tas ir, materiālu vērtību (naudas) nodošanas mēģinājumu personiski valsts amatpersonai, lai tā, izmantojot savu dienesta stāvokli, neizdarītu kādu darbību kukuļdevēja interesēs.

Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes Satiksmes uzraudzības un koordinācijas biroja Speciālo uzdevumu nodaļas jaunākais inspektors /pers. Z/ un jaunākais inspektors /pers. S/, pildot ceļu policijas darbinieku pienākumus, 2014.gada 6.martā veica ātruma mērījumus Ķekavas novadā, šosejas Rīga–Salaspils–Babīte apvedceļa 17.kilometrā. Ap plkst.17.53 jaunākais inspektors /pers. Z/ fiksēja automašīnas *Mercedes Benz Sprinter 308*, valsts reģistrācijas numurs /numurs/, ātruma pārkāpumu – minētā automašīna pa autoceļu Rīga–Salaspils–Babīte brauca Salaspils virzienā ar fiksēto braukšanas ātrumu 123 km/h, maksimālajam atļautajam ātrumam esot 90 km/h. Tādējādi automašīnas vadītājs pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu 115.1. punktu (*redakcijā līdz 2015.gada 31.decembrim*) un izdarīja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.8 panta piektajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu. Fiksējot šo pārkāpumu, /pers. Z/ apturēja /pers. F/ vadīto automašīnu, stādījās priekšā, izskaidroja automašīnas apturēšanas iemeslu un palūdza uzrādīt vadītāja apliecību un automašīnas tehnisko pasi. Tad /pers. Z/ palūdza /pers. F/ pienākt pie dienesta automašīnas, lai datu bāzē pārbaudītu informāciju par viņa izdarītajiem pārkāpumiem.

/pers. Z/ iekāpa dienesta automašīnā, apsēdās uz priekšējā pasažieru sēdekļa un uzsāka pārbaudi, izmantojot dienesta automašīnā esošo datoru. Pēc ziņu pārbaudes datu bāzē /pers. Z/ informēja /pers. F/, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu tiks sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols. Pirms /pers. Z/ uzsāka aizpildīt administratīvā pārkāpuma protokolu, /pers. F/, atrodoties pie dienesta automašīnas labās puses atvērtā priekšējā sānu loga, nolūkā izvairīties no administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas un līdz ar to arī no administratīvās atbildības, pasakot krievu valodā vārdus ,,šķirsimies mierīgi" un ,,paņemiet lūdzu", caur automašīnas labās puses atvērto priekšējo sānu logu ielika dienesta automašīnā starp priekšējām pasažiera durvīm un pasažiera sēdekli vairākkārt salocītu dzeltena papīra gabalu, kurā atradās divas 5 *euro* banknotes (Nr. VA6579438068 un Nr. VA9689038481).

Ar šādu rīcību /pers. F/ iedeva valsts amatpersonai kukuli nolūkā panākt, lai valsts amatpersona, izmantojot savu dienesta stāvokli kukuļdevēja interesēs, nenoformētu administratīvā pārkāpuma protokolu, taču kukuļdošana netika izdarīta līdz galam no /pers. F/ gribas neatkarīgu iemeslu dēļ, jo valsts amatpersona doto kukuli nepieņēma un par šo faktu paziņoja Valsts policijas Galvenās Kriminālpolicijas pārvaldes Ekonomisko noziegumu apkarošanas pārvaldes darbiniekiem, kuri /pers. F/ aizturēja par kukuļdošanas mēģinājumu.

Ar šīm darbībām /pers. F/ ir izdarījis Krimināllikuma 15.panta ceturtajā daļā un 323.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. F/ apelācijas sūdzību uzturēja un norādīja, ka savas pirmās instances tiesas sēdes laikā sniegtās liecības uztur un papildinājumu viņam nav.

Neskatoties uz to, ka /pers. F/ savu vainu izdarītajā noziedzīgajā nodarījumā neatzīst, apelācijas instances tiesa konstatē, ka tā ir pierādīta.

Krimināltiesību judikatūrā ir nostiprināta atziņa, ka kukuļdošana atzīstama par pabeigtu, ja kukuļņēmējs pieņēmis kukuli vai tā daļu (*sk. Tiesu prakse krimināllietās pēc Krimināllikuma 320.,321., 322., 323.panta, 41.lp. Pieejams: http:// at.gov.lv/lv/judikatura/tiesupraksesapkopojumi/kriminaltiesibas/, Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2016.gada 31.marta lēmumu lietā Nr.SKK-25/2016*).

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka lietā ir pierādīts, ka ceļu policijas darbinieks nepieņēma nodoto naudu 10 *euro* apmērā, tādējādi pirmās instances tiesa nepamatoti apsūdzētā noziedzīgās darbības kvalificējusi kā pabeigtu kukuļdošanu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564.panta ceturtajai daļai apelācijas instances tiesai ir jānorāda atzinums par apelācijas sūdzības pamatotību, un motīvi, kāpēc apelācijas instances tiesa noraida kādus pierādījumus.

Aizstāvis savā apelācijas sūdzībā norāda, ka pierādījumi lietā ir iegūti pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 127.panta kārtību, līdz ar ko tie nav uzskatāmi par pierādījumiem, kas atbilst Kriminālprocesa likuma 130.pantam.

Augstākā tiesa 2017.gada 16.novembra lēmumā atzinusi, ka aizstāvības arguments par izmeklēšanā iegūto pierādījumu – audio un videoierakstu (1.sējuma 50.lapa)– nepieļaujamību ir pamatots. No Augstākās tiesas lēmuma izriet, ka ir jāizvērtē, vai par nepieļaujamu pierādījumu nav atzīstams arī veiktā audioieraksta pārskats.

Kriminālprocesa likuma 130.panta pirmā daļa nosaka, ka kriminālprocesa laikā iegūtās ziņas par faktiem ir pieļaujams izmantot kā pierādījumus, ja tās iegūtas un procesuāli nostiprinātas šajā likumā noteiktajā kārtībā.

Saskaņā ar minētā panta otrās daļas 4.punktu par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām atzīstamas tādas ziņas par faktiem, kuras iegūtas pārkāpjot kriminālprocesa pamatprincipus.

Tiesas kolēģija atzīst, ka par nepieļaujamu pierādījumu ir atzīstams arī lietas materiālos esošais audioieraksta pārskats (1.sējuma 48.-49.lapa), jo tas nav nodalāms no audioieraksta un ir iegūts, pamatojoties uz audioierakstu, kas saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 130.panta otrās daļas 4.punktu ir atzīts par nepieļaujamu un pierādīšanā neizmantojamu.

Bez tam, tiesas kolēģija uzskata, ka ir pamatots aizstāvja debašu runā izteiktais viedoklis, ka par nepieļaujamu pierādījumu ir atzīstami arī CD matricu apskates protokoli.

Lietā atrodas divi 2014.gada 6.maija apskates protokoli ar pielikumiem (1.sējuma 41., 42.-44.lapa). No protokoliem redzams, ka tika apskatītas CD matricas ar 2014.gada 6.marta audio un video ierakstu. Tiesas kolēģija secina, ka minētie dokumenti ir atzīstami par nepieļaujamiem pierādījumiem, jo ir atvasināti no ziņām, kas iegūtas no audio un videoieraksta, pārkāpjot kriminālprocesa pamatprincipus.

Apelācijas sūdzībā zvērināts advokāts D.Vilemsons norādīja, ka nav pieļaujams un pierādīšanā nav izmantojams arī notikuma vietas apskates protokols. Norādot, ka /pers. K/, kurš veica notikuma vietas apskati un /pers. F/ aizturēšanu, nav bijis ne izmeklētājs, ne procesuālā uzdevuma veicējs, aizstāvis secinājis, ka ziņas par faktiem iegūtas pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 130.pantu.

Krimināllietu tiesas kolēģija atzīst par pamatotu aizstāvības viedokli par to, ka no pierādījumu kopuma ir izslēdzams arī notikuma vietas un mašīnas apskates protokols (1.sējums 13.-21.lapa).

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 26.panta otrās daļas 4.punktu pilnvaras veikt kriminālprocesu ir kriminālprocesa veikšanai pilnvarotai amatpersonai, kura izpilda procesa virzītāja (..) uzdevumu veikt procesuālās darbības (turpmāk – procesuālo uzdevumu izpildītājs).

Savukārt minētā likuma 32.panta pirmā daļa paredz, kuras amatpersonas var būt procesuālo uzdevumu izpildītājs un viņu pienākumu apjomu.

Apelācijas instances tiesas sēdē, pamatojoties uz prokurores pieteikto lūgumu, kā liecinieks tika nopratināts Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes Ekonomisko noziegumu apkarošanas pārvaldes 2.nodaļas galvenais inspektors /pers.V/, kurš paskaidroja, ka 2014.gadā bija procesa virzītājs lietā, kuras ietvaros /pers. F/ tika atzīts par aizdomās turēto.

Liecinieks norādīja, ka Ekonomisko noziegumu apkarošanas pārvaldes 2.nodaļas darbinieki sadarbībā ar ceļu policijas darbiniekiem veikuši reidu par korupcijas noziegumu novēršanu un atklāšanu. Norādīja, ka neatceras, vai bija ierosinājis šo kriminālprocesu, taču, ja bija to ierosinājis, tad tas notika pamatojoties uz saņemto informāciju par iespējamo noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, ko, visticamāk, bija saņēmis no operatīvajiem darbiniekiem. Norādīja, ka viņa rīcībā atrodas 2014.gadā pieņemtais lēmums par lietas nosūtīšanu kriminālvajāšanai. Paskaidroja, ka informācija bija tāda, ka persona tika apturēta saistībā ar pārkāpumu ceļu satiksmē un administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laikā iedeva ceļu policijas darbiniekiem kukuli. Liecinieks paskaidroja, ka tajā laikā, visticamāk, atradās savā kabinetā Stabu ielā 89, un informāciju saņēma telefoniski no kolēģiem vai no priekšniecības. Tajā laikā, visticamāk, jau bija izveidota informācijas sistēma "KRASS" un, reģistrējot notikumu un saņemot kriminālprocesa reģistrācijas numuru, attālināti, kā procesa virzītājs telefoniski bija devis uzdevumu veikt visas nepieciešamas darbības uz vietas, proti, veikt aizturēšanu, personas kratīšanu, notikuma vietas apskati. Kolēģi- operatīvie darbinieki veikuši nepieciešamas darbības uz vietas, tad uz pārvaldi tika atvesti materiāli un aizturētā persona, ar kuru sāka strādāt.

Atbildot uz prokurores uzdoto jautājumu, liecinieks /pers. V/ norādīja, ka notikumu datums ir 2014.gada 6.marts, jo tā tas izriet no viņa rīcībā esošā lēmumā par lietas nosūtīšanu kriminālvajāšanai. Reidā piedalījās operatīvais darbinieks /pers. K/. Personīgi nebija izbraucis uz notikuma vietu un visi norādījumi tika doti mutiski pa telefonu. Kontrole darbību veikšanai tika nodrošināta attālināti, lai ātrāk fiksētu un nostiprinātu pierādījumus. Neatceras, vai runāja ar /pers. K/, vai ar citu policijas darbinieku, jo personas aizturēšanā piedalās kā minimums divi darbinieki, taču, ja protokolus aizpildīja /pers. K/, tas nozīmē, ka viņš to darīja pēc viņa (/pers. V/) uzdevuma. Bez norādījumiem operatīvie darbinieki nebūtu veikuši procesuālas darbības, un tad personīgi būtu izbraucis uz notikuma vietu. Norādīja, ka precīzi neatceras, bet liekas, ka uzsāka personas pratināšanu aizturētā statusā un bija jālemj jautājums par drošības līdzekļa piemērošanu. Īsti neatceras, vai persona bija ievietota izolatorā.

Atbildot uz zvērināta advokāta D.Vilemsona jautājumiem, liecinieks paskaidroja, ka gadījumā, ja personīgi bija uzsācis kriminālprocesu, tad kopš tā brīža bija procesa virzītājs un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma normām tikai pats varēja dot kolēģiem uzdevumus veikt procesuālas darbības uz vietas. Konkrēti šajā lietā, 2014.gada 6.martā uzdeva kolēģiem veikt tādas darbības, kādas tiek veiktas šādos gadījumos. Norādīja, ka par šo lietu konkrēti atceras. Vienlaicīgi liecinieks norādīja, ka precīzi neatceras, kurš kam zvanīja un kādi norādījumi bija doti. Liecinieks paskaidroja, ka ziņas par iespējamo noziedzīgu nodarījumu tiek reģistrētas attālināti Gaujas ielā, kur atrodas Rīgas reģiona pārvalde. To veic darbinieks, kurš ir pilnvarots reģistrēt ziņas par faktu ENŽ. Materiāls, pamatojoties uz kuru pieņemts lēmums par kriminālprocesa ierosināšanu, automātiski parādās "KRASS" sistēmā. ENŽ numurs tiek paziņots elektroniski vai arī mutiski, un to paziņo persona, kura veic reģistrāciju. Neatceras, kurš konkrētajā lietā bija pasūtījis notikuma reģistrēšanu ENŽ. Telefoniski saņēma informāciju par notikumu, tad tika atvesti materiāli. Atceras, ka bija arī ceļu policijas darbinieku ziņojumi. ENŽ materiāli, uz ko atsaucās lēmumā par kriminālprocesa uzsākšanu, sastāvēja no mutiski saņemtās informācijas. Brīdī, kad tika pieņemts lēmums par procesa uzsākšanu, materiāli atradās notikuma vietā. Materiālus atveda kopā ar aizturēto. Kriminālprocesa uzsākšanas brīdī bija tikai mutiski saņemtā informācija.

Tiesas kolēģija secina, ka nav pamata neticēt /pers. V/ sniegtajām liecībām, taču neuzskata, ka tās satur pietiekamas ziņas par faktiem, lai atzītu tās par procesuālo uzdevumu izpildītājiem Kriminālprocesa likuma 26.panta otrās daļas 4.punkta izpratnē sekojošu apsvērumu dēļ.

Sniedzot liecības apelācijas instances tiesas sēdē liecinieks vairākkārt norādīja, ka detalizēti notikumus neatceras, sniedza paskaidrojumus par vispārējo kārtību, kādā parasti notiek kriminālprocesa uzsākšana un procesuālo darbību veikšana.

Bez tam, apskates protokolā neatrodas informācija par to, ka /pers. K/ un /pers. R/ procesuālo darbību veikuši procesa virzītāja uzdevumā, kā arī tādas ziņas neizriet no liecinieku /pers. K/ un /pers. R/ liecībām.

Kriminālprocesa likuma 376.panta otrās daļas 6.punkts paredz, ka kriminālprocesa gaitā reģistrā ieraksta ziņas par amatpersonām, kuras veic

konkrētu kriminālprocesu. Krimināllietas Nr.11816002814 kriminālprocesa reģistrā /pers. K/ vai /pers. R/ nav norādīti.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 130.panta otrās daļas 2.punktu par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām atzīstamas tādas ziņas par faktiem, kuras iegūtas procesuālajā darbībā, ko veikusi persona, kurai saskaņā ar šo likumu nebija tiesību to veikt.

Tiesas kolēģija uzskata, ka /pers. K/ un /pers. R/ nebija tiesību veikt notikuma vietas un ceļu automašīnas apskati, un, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 130.panta otrās daļas 2.punktu, minētais apskates protokols ir atzīstams par nepieļaujamu un pierādīšanā neizmantojamu.

Pretēji apsūdzētā aizstāvja apelācijas sūdzībā izteiktajam viedoklim Augstākā tiesa 2017.gada 16.novembra lēmumā norādījusi, ka tai nav pamata apšaubīt apelācija instances tiesas 2017.gada 25.janvāra spriedumā norādīto atzinumu, ka 2014.gada 6.martā notikušais policijas darbinieku reids, kura ietveros fiksētas apsūdzībā norādītās /pers. F/ darbības, ir noticis likumīgi.

Zvērināts advokāts D.Vilemsons apelācijas sūdzībā izteicis viedoklis, ka lietā ir notikusi nepieļaujama un prettiesiska /pers. F/ provocēšana. 2017.gada 16.novembra lēmumā Augstākā tiesa atzinusi, ka nav pamata Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2017.gada 25.janvāra sprieduma atcelšanai daļā par norādēm par /pers. F/ rīcības provokāciju.

Aizstāvis apelācijas sūdzībā norādījis, ka apsūdzētā uzaicināšana izkāpt no transportlīdzekļa un doties uz policijas transportlīdzekli vērtējama kā provokācija uz noziedzīgu nodarījumu. Augstākā tiesa 2017.gada 16.novembra lēmumā atzinusi, ka apelācijas instances tiesa 2017.gada 25. janvāra spriedumā secinājusi, ka policijas darbinieks /pers. Z/ pamatoti uzaicinājis apsūdzēto /pers. F/ pienākt pie dienesta automašīnas, kā arī norādījusi, ka šāds uzaicinājums pats par sevi nevar liecināt par personas iespējamo uzkūdīšanu dot kukuli. Augstākā tiesa norāda, ka tai nav pamata apšaubīt šādu apelācijas instances tiesas atzinumu.

Krimināllietu tiesas kolēģija konstatē, ka, izslēdzot no pierādījumu kopuma audio un videoierakstu, divus 2014.gada 6.maija apskates protokolus ar pielikumiem, audioieraksta pārskatu un notikuma vietas 2014.gada 6.marta apskates protokolu, pārējie lietā esošie pierādījumi ir pietiekami, lai ārpus saprātīgām šaubām /pers. F/ atzītu par vainīgu viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka pastāv iespēja piemērot Kriminālprocesa likuma 564.panta sestās daļas nosacījumus, kas ļauj apelācijas instances tiesai neatkārtot visu pirmās instances tiesas spriedumā minēto pierādījumu analīzi un izdarītos secinājumus, atstājot pirmās instances tiesas spriedumu negrozītu daļā par apsūdzētā faktiskajām darbībām.

Apsūdzētais /pers. F/ apelācijas sūdzībā norādīja, ka viņš pēc policijas darbinieka pieprasījuma ielika policijas dienesta transportlīdzeklī servisa talonu, jo domāja, ka tā ir apdrošināšanas polise, kurā nejauši atradās divas piecu *euro* banknotes.

Arī zvērināts advokāts D.Vilemsons norādīja, ka apsūdzētajam nebija nodoma nodot naudu policijas darbiniekiem, līdz ar ko nav konstatējama noziedzīgā nodarījuma subjektīvā puse.

Tiesas kolēģija atzīst, ka apsūdzētā darbības satur visas viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma, tajā skaitā subjektīvās puses, pazīmes.

No subjektīvās puses kukuļdošanu var izdarīt tikai ar tiešu nodomu, proti, vainīgais apzinās, ka viņš dod (piedāvā) kukuli valsts amatpersonai nolūkā panākt, lai tā, izmantojot savu dienesta stāvokli, izdarītu vai neizdarītu kādu darbību viņa (vainīgā) interesēs, un vēlas šo kukuli nodot (*U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre, Krimināllikuma zinātniski praktiskais komentārs 3, sevišķā daļa, Firma "AFS", Rīga, 2007*).

Krimināllietu tiesas kolēģija uzskata, ka apsūdzētā versija nav ticama, savukārt aizstāvības arguments ir pretējs /pers. F/ faktiskajām darbībām. Nododot policijas darbiniekiem 10 *euro*, kas ielikti papīrā, /pers. F/ centās panākt, lai netiktu sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols. Tāpat apsūdzētā patieso nodomu nodot amatpersonai kukuli atklāj apsūdzētā izteikumi, kas pēc to satura bija vērsti uz to, lai policijas darbinieks nesastādītu administratīvā pārkāpuma protokolu par viņa izdarīto pārkāpumu.

Tiesas kolēģija secina, ka liecinieki /pers. Z/ un /pers. S/ savās liecībās nav norādījuši, ka /pers. F/ būtu lūgts uzrādīt apdrošināšanas polisi. Liecinieki liecināja, ka pēc paziņošanas par administratīvā protokola sastādīšanu apsūdzētais /pers. F/ pateica krievu valodā „šķirsimies mierīgi" un „paņemiet lūdzu", caur transportlīdzekļa labās puses atvērto priekšējo sānu logu ielika tajā starp pasažiera priekšējām durvīm un pasažiera sēdekli papīra gabalu, kurā bija divas piecu *euro* banknotes. Liecinieks /pers. Z/ redzot, ka papīrā atrodas nauda, pateica, lai /pers. F/ iet uz savu transportlīdzekli (1.sējuma 25.-26., 22.-23.lapa).

Tiesas kolēģija netic apsūdzētā izvirzītajai versijai un uzskata, ka /pers. F/ to ir izdomājis nolūkā izvairīties no krimināltatbildības un soda.

Vienlaicīgi tiesas kolēģija secina, ka arī liecinieka /pers. L/ liecības neapstiprina apsūdzētā versiju, jo viņš neredzēja un nedzirdēja, kas notika pie policijas transportlīdzekļa. Liecinieks /pers. L/ liecināja, ka /pers. F/, atnākot atpakaļ uz transportlīdzekli, pateica viņam, ka policijas darbinieki kaut ko uzrakstīs, neminot neko konkrētu (1.sējuma 31.-33., 160.-161., 180.-181.lapa).

Krimināllikuma 46.panta pirmā un otrā daļa paredz, ka sodu nosaka tādā apmērā, kādu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu paredz šā likuma sevišķās daļas attiecīgā panta sankcija, ievērojot šā likuma vispārīgās daļas noteikumus. Nosakot soda veidu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.

Saskaņā ar Krimināllikuma 53.pantu nosakot sodu par sagatavošanos noziegumam vai par nozieguma mēģinājumu, tiesa ņem vērā vainīgā izdarīto darbību raksturu un ar tām radīto kaitējumu, noziedzīgā nodoma realizēšanas pakāpi un iemeslus, kuru dēļ noziegums nav izdarīts līdz galam.

Par apsūdzētā personību pirmās instances tiesa noskaidroja, ka /pers. F/ dzimis 1984.gada 26.martā Ukrainā, ir Latvijas Republikas nepilsonis, ar vidējo tehnisko izglītību, ar deklarēto dzīvesvietu, agrāk nesodīts.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu /pers. F/ izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas un 323.panta pirmās daļas klasificējams kā mazāk smags noziegums.

Krimināllietu tiesas kolēģija konstatē, ka /pers. F/ mēģināja nodot ceļu policijas darbiniekam kukuli, lai viņš nesastāda administratīvā pārkāpuma protokolu. Kukuļa apmērs 10 *euro* nav atzīstams par ievērojamu.

Tiesas kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa pilnīgi izvērtēja lietā esošās ziņas par apsūdzētā /pers. F/ personību, apelācijas instances tiesā papildus apstākļi, kas attiecināmi uz apsūdzētā personību, netika konstatēti.

Tāpat pirmās instances tiesa pamatoti spriedumā norādījusi, ka atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi lietā nav konstatējami.

Izvērtējot /pers. F/ izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un to, ka lietā nav konstatēti atbildību pastiprinoši apstākļi, tiesas kolēģija uzskata, ka piespiedu darba stundu apmērs ir nosakāms tuvāk soda minimālajai robežai, t.i. 120 stundu apmērā. Tiesas kolēģija uzskata, ka šis sods ir samērīgs ar izdarīto nodarījumu un atbilst Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā norādītajam soda mērķim.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

nosprieda

atcelt Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.jūnija spriedumu par /pers. F/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu par Krimināllikuma 323.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

/pers. F/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 15.panta ceturtajā daļā un 323.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīt ar piespiedu darbu uz 120 (simts divdesmit) stundām.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Nolēmumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Krimināllietu departamentā Kriminālprocesa likuma 574. un 575.pantos paredzētajos gadījumos, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas apgabaltiesā.

Pilns nolēmums pieejams 2018.gada 26.februārī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese S.Amola
Tiesnese D.Dumbre
Tiesnesis G.Kveska